

delo in izgled! Poglejte, kako zgled vleče! Glejmo drinaze, glejmo umetno gnojenje, snaženje traktorov in potokov, in tudi če se izgledno sadno drevo posadi, kakor je to pri Drogenigu najbolj velesposobnosti g. Bellé učil in ob kateri prišli ste se tudi Vi z Vašimi šolarji udeležili, — tudi ta izgled bode uplival bolj kakor eni ali drugi najbolj učenih knjig. Naš kandidat Drogenig je še končno omenil, da njegova kandidatura, za katero se tudi on ni vsiljeval, in za boj proti skupnemu nasprotniku nikakor škodljiva, ker se bo na ta način lažje dožje volitve prišlo, pri kateri bo vsak pošten kmet za kmeta šel. Mi pa še pravimo: Žurman ni politično zanesljiv človek, ker skače vsakih 14 dni v drugi labor. Elini naš kandidat je in ostane g. Drogenig!

Iz Haloz se nam piše: V „Fihposu“ smo videli pred kratkem slavospev na hofrata Ploja. Zlasti se je list mariborskih črnuhov zlagal, da zadržati Ploj Haložanom pridobil zadostne podpore za škodo, napravljeno po elementarnih dogodkih. Čelo zahvalilo so se neznani dopisniki „Fihposu“ temu nedolžnosti polnemu zlatemu „krogelcu“ Ploju. Haložani sami pa žalibog ne vedo nič o tej podpori. „Fihpos“ naj vendar enkrat že na zakonite Plojeve „zasluge“. Sicer je pa res: Ploj ima velike „zasluge“ ali le — za-se. Za druge ljudi je malo naredil. Zato proč s Plojem!

Stranice pri Konjicah. Kandidat Pišek se v nedeljo dne 14. aprila t. l. k nam predstavljal. Volilni šod je sklical župan in od cerkveni ključar Janez Bukošek. — Pa kako se je to kovalo! Na velikonočni ponedeljek je porogorablil g. župnik Gašper Kačičnik oba cerkvena undidatna na obed. Šlo se je pa le za volitev in ko je pri tem jedlo in pilo tako, da g. župnik Gašper njih ni mogel popoldanske božje službe opraviti. — Nih ni dobili so torej Piškega naj k nam pride srečo za praznik. Prišel je, a imel je smolo. — Po službi je župan priporočal naj se zborovanja pristojni občini obilno udeležijo. — Udeležili so se. — in župan in cerkveni ključar šod otvorili in kandidatu Pišku besedo podelil in nam ta predel srečo oznanjati če bomo njega volili, nato vplaj je med navzočimi volilci hrup in so se slišali grotnosti: kaj je s farovža ni kaj prida in še več. Drogrih Pišek je moral utihniti in popihati. Ž njim ker ni muzikant Miha Lamut iz Zreč, zaupni mož za ni volov. Ktm. zveze kateri nas je tudi hotels svojim daljšovotom osređiti. — Govoril je potem g. Matija je najavljav štarejši v jedernatih besedah in se okrajje končno sklenilo le za tega kandidata glasovajkati, katerega nam „Štajerc“ priporoča. To pa za knjje posestnik Kresnik v Črešnjevcu. No Gašper: nahin Pišek! — ali ni to resnica?!

g. Velikovec. Prvaško-klerikalna stranka je v pripostavila proti naprednemu kandidatu g. Nagele dgovore svojega moža v osebi grebinjskega župana Florizadevanja Ellersdorferja. Ta mož je dovolj nespamedu taten, da se pusti izrabljati v farsko-nazadnjaške lno pamene in to proti svojemu prijatelju g. Nagele. ravno s tem si je pridobil le nasprotstvo! Dne 14. t. bil lah je sklical v Kovačevo gostilno v Grebinju svojo e mu volilni šod. Nasprotno istega dne obržranemo ec je šhod v sv. Petru se je vršilo to zborovanje storje posteno in dostojno. Škoda je le, da je sklica-idati telj Ellersdorfer — p o b e g n i l, ker se je men-gram, da zbal stvarnega razgovora. To je tembolj e močanimo, ker agitirajo pristaši črne gospode za Štrmšč najgršimi lažmi glede železniškega načrta našega žili te g. Nagele. Kako bode zastopal Ellersdorfer in-ker so interese okraja, ako se boji stvarnega razgovora a še ni svoji lastni občini? Na šhod v Grebinj je g. Vin prišel tudi g. Nagele. Naš kandidat ni prišel, o je na da bi se maščeval za nesramni, prav jezuvitični oziru napad v sv. Petru. Hotel je le povedati svoje l, da mnenje glede železniškega vprašanja, da pojasni veriti; star Grebinčanem, katere so naši nasprotniki l, da iz političnih vzrokov nafarbali: G. Nagele je in zboroglaščal potrebo železnice od sv. Pavla čez Veliasador kovec v Celovec in je izjavil, da se bode za to lave da železnico v prvi vrsti potegaval; delal bode z a oaki vsemi močmi, da se ta železnica uresniči. Navzoči mu o volilci so to izjavo navdušeno pozdravljali. Ravno o tako nadaljno izvajanje g. Nagele glede gospo-ovo maških vprašanj parlamenta. Vsaka beseda na-as prednega kandidata g. Nagele je tako močno nke ne na poslušalce vplivali, da so se pričeli vprašati: ni posekaj nam treba novega kandidata v osebi gosp. Eilersdorferja? Ali — klerikalstvo je nestrpno, pšega nobeno sredstvo mu ni preumazano. Res škoda, to. ka

da se pusti g. Ellersdorfer od te umazane stranke za nos vleči...

Velikovec. 14. t. m. je obržral naš kandidat g. Jos. Nagele v Standmanovi gostilni v sv. Petru volilni šod. Ob začetku shoda se je pripeljal voz, iz katerega je stopil možakar z rdečo brado. Menda je to klerikalni dr. Müller od Brejčeka. Mož je govoril najprvo z gostilničarjem in prišel potem k meni ter se hotel pripraviti v svoji surovosti. Ali mi kmetje smo olikani in take gospodeke pustimo pri miru, ker se no-čemo rok umazati. Gospodek je šel potem k župniku, ki je potem v cerkvi vabil za klerikalno zborovanje; zlorabljal je torej cerkev. Potem je prišel dotični Müller s svojim kandidatom Ellersdorferjem in zasedel gostilno, katero smo že par dni prej najeli za naše zborovanje; z njima je prišla črna druhal in osula kot čebele v dvorano. Müller in Ellersdorfer sta potem pridigovala. Končno so prodli tudi naprednjaki v sobo. G. Nagele je hotel govoriti, ali nasprotniki so pričeli tuliti kakor živina. No, končno so morali vendar poslušati krepke besede g. Nagele. Kaj ima ta Müller, neznan dohtarček, pri nas opraviti? To je nesramnost, kar že uganjajo prvaški hujskači. Ali pomagalo jim ne bode. Naš kandidat je g. Jos. Nagele!

Dopisi.

Sv. Janž na Vinski gori. Dragi naš list „Štajerc“! Naznanimo ti še par vrstic, kako se v naši kameniti občini godi. Kakor smo poročali, so pili naši klerikalci pri seji šnops in so pojedli celi kruh. To je gotova resnica in resnici se ne da glavo odtrgati. „Fihpos“ pa nas je zato opsoval, češ, da smo mi „šnopsarji“. Kaj vruga! Kje se pa pije največ šnopsa, kakor pri Žagarju, ki je občinski odbornik in ima pisarno? Jaz sem na svoja ušesa slišal, ko je Žagar v cerkvi po službi Božji rekel: „Zdaj pa gremo nad šnops!“ Oblast je prepovedala, imeti odprte gostilne med Božjo službo. Žagar pa se zato malo briga. Seveda, saj je odbornik in mu tudi Kroflič pomaga... Povedati moramo še, kako so naši klerikalci šacvali škodo zaradi toče. Šlo jih je skupaj celo krdeč, da smo mislili, da je križev teden; neki „Glavo Mešec“ se je hotel najpametnejšega delati: vsak se mi mora odkriti jaz sem načelnik. Prišli so do Jakoba: „Koliko imaš škode?“ — 400 kron! — „Kaj?“ se začudi župan; „ne več? Ti imaš škode najmanj 600 kron!“ Tako moraš govoriti. Ako te žandarji vprašajo, moraš tudi to reči!“ — Zakaj neki so možiceljni tako govorili? No, videli so na mizi celi kruh in bokal vina! Najprve se našene nad kruh Žagar, potem Kroflič, končno pa mežnar, o kateremu ne vemo, kaj je imel zraven opraviti. In popili in pojedli so vse! Tako je imel posestnik dvojno točo: eno na polju, drugo na mizi. Ali zdaj, ko so denar delili, ga ne poznajo, ker je naprednjak! Iz naše občine dobi podporo le neki Lah, ker je županove žlahte... Kdaj se odkrižamo te gospode? — Glede volitve je izid v 1. razredu razveljavljen. Ali nikdo ne zine, kdaj bode nova volitev. Naznaniti se mora celo komedijo višji oblasti.

Napredni opazovalec.

Iz Kalobja. Lansko leto smo imeli pri nas na Kalobju občinske volitve. Naš župnik Kostanjevec se je zelo postavjal in je vse volilce tako hujskal, da naj stare občinske odbornike odvržejo, pa nove izvolijo, in je on za svojo torbo delal da je tudi on zraven prilezel. Potem pa ko je bilo volitev končana, je pa dvema starima odbornikoma rekel: Kukovič in Podgoršek sta pa v torbi ostala. Pa dragi župnik Kostanjevec, tvoj odbornik je tudi bil lansko leto v torbi ostal; šele letos je malo pred veliko nočjo iz kuharčeve torbe prilukal. Pa glej, da se ne boš posehmal več v take stvari vtikal. To za danes, pozneje še več!

„Štajerčev“ naročnik.

Sv. Barbara pri Mariboru. Dragi „Štajerc“, tudi tukaj imaš lepo število naročnikov. Vsi smo naprednega mišljenja in ljubimo pravico. Ker nam prineseš vsaki teden iz drugih krajev novice, hočemo tudi mi enkrat prositi za nekoliko prostora. Dolgo že molčimo ali nekaj opazujemo; ker pa je postopanje čimdalje predržnejše zato moramo enkrat sprožiti. V naši prelepi fari imamo „narodni dom“, kareri stoji

kakih 10 minut od farne cerkve. Kadar gledamo napis nad vratami: „J. M. Gostilna pri Narodnem Domu“, — dozdeva se nam enako takemu drevesu katero pokaže samo svoj cvet, sadu pa nič; ker se gostom na vsako zahtevanje odgovori „nemčur.“ Žali Bog, da je ta gostilničar, odkar je začel s posestvi barantati, pozabil da je že več kakor pred 30 leti obljubil svoji ženi zakonsko zvestobo in ljubezen do smrti! Zmotila pa ga je kmetica takodaleč, da brez nje ne more več živeti, nič več kupiti pa ne prodati, že tudi spat ne. Ona zahaja pogosto v „narodni dom“; tam ima do vsega pravico, večjo kakor lastno žena, pije tako dolgo da jo po noči gospodar domu spremlja. V njeno hišo pa ta gospod najraje zahaja, kadar njenega moža doma ni; če je pa v „narodnem domu“ kakšna veselica ali muzika in pride 15 ljudi, more biti Micka „kasirarca“; drugače bi se gospodarji veselje kalilo. Ako pa jima neka žena z eno besedico kaj očita se more umakniti, drugače jih dobi po hrbti in po glavi, kakor se je to že zgodilo... Ta mož se tudi pobožnega kaže, najraje čita „Slov. Gospodarja“. Dobro bi bilo, da bi mu ta duhovniški list prinesel kakšni poduk o 9. božji zapovedi. Ob času občinskih volitev je predlagal: le takih ne voliti kateri imajo „Štajerca“; tisti niso kristjani, to je luteranska kajtnega, čez duhovnike in čez vere! Mislimo, da je veliko bolj častno „Štajerca“ čitati kakor pa se s tako baburo pajdašiti, ker si že v šoli mladina od teh dveh oseb take reči, govori, kar še bi slišati ne smela. Za danes naj bo zadostno. Ako pa še s tem ne bota zadovoljna in se bosta še nadalje gospod M. in gospa P. v kočiji vozila, tedaj bomo kaj več na sonce spravili. Masla je polna glava in že teče na vse strani, varovati se moramo, da nas ne oškropi! Kdor je „Štajerčeve“ krtače najbolj potreben, ta njegove naročnike najbolj zmerja...

Sv. Jernej nad Muto. Sprejeli smo ta-le popravek: V zmislu § 19. tisk. zak. zahteva podpisani, da sprejmete sledeči popravek z oziorom na Vaš dopis „Sv. Jernej nad Muto v šte. 14 Vašega lista z dne 7. aprila 1907. Ni res, da bi se hvalil kje, da sem vselej šolo izpolnjeval, kadar niso učitelju imeli, res pa je, da se nikjer nisem zato hvalil. Ni res, da sem se okr. šolsk. svetu v to ponujal, res pa je, da me je ta prosil, da sprejemem službo začasnega šolskega voditelja. Ni res, da sem učil, kakor sem sam hotel, res pa je, da je bil c. kr. šolski nadzornik g. Schechel z učnimi vspehi zadovoljen. Ni res, da kadar pride čas volitve, da rjovem kakor lev, res pa je, da se zadnjih volitev v državni in deželni zbor in občinski zastov niti udeležil nisem. Ni res, da zapovedujem vsem, kako imajo voliti in kdor se mi ne uda temu brezvestno in nemčurstvo očetam, res pa je, da tega nisem storil. Ni res, da ko hitro volitev mine, še že zopet nasprotnikom Nemcem prilizujem, kakor izvrstne dobro znam, res pa je, da se nikomur ne prilizujem in da nimam nasprotnike med Nemci. Ni res, da sem leta 1897 sv. misjon zato upeljal, ker mi je ta veliko bil nesel, res pa je, da nisem imel nobenih časnih dobrot od njega. Ni res, da prosjačim na prižnici na vse mogoče načine, res pa je, da tega nikoli nisem storil. Ni res, da je bilo tudi eno jajce ali eno žlico zabele od ubogih zadosti, med tem, ko so se kmetice s kapuni plečeti, mnogim maslom i. t. d. vrstile, res pa je, da vsakemu plačam, kar mi prinese. Ni res, da so bile kmetice zato gospe imenovane ter v zlate knjige zapisane, res pa je, da nisem naših kmetič nikdar tako nazival. Ni res, da se mi je leta 1904 na veliko prizadevanje zopet posrečilo prejšnji misjon zopet ponavljati, res pa je, da se je misjon vršil leta 1901 in se ni bilo treba veliko zato prizadevati. Ni res, da sem na Kalobju nemogoč postal, res pa je, da sem bil tam vedno mogoč. Ni res, da živine s kom v družbinski obitelji, res pa je da živim samotno sam za se. Z spoštovanjem Rudolf Raktelj, župnik. Sv. Jernej nad Muto, dne 12. aprila 1907. — Opomba: Čuli smo od prijateljev, da smo napravili g. Raktelju krivico. To ni čudno, ker je danes med našimi duhovni jako malo belih vran. Ali vkljub temu objavimo ta sicer nepostavni popravek.

Špitalič. Sprejeli smo sledeči res nesramni „popravek“:

V zmislu § 19. tisk. zak. zahteva podpisani, da sprejmete sledeči popravek z ozirom na Vaše poročilo: Špitalič (Druga smrdljiva cvetka bralnega društva) v štev. 15., 14. aprila t. l.: Ni res, da „se že s prižnice drzne zbadati vsakega kdor ni v njegovih pobožnih bratovščinah in čita „Štajerca“; res pa je, da je priporočuje bratovščine in svari pred protiverskimi berili. Ni res, „da je on prvi zapazil dekliški žegunani stan“; res pa je, da je še le zvedel od njene matere, ko je prišla za njo po krstni in samski list, ktere je dekle potrebovalo za poročitev. Ni res, da „prirerajo farški podrepniki teatre“; res pa je, da župnik ni ud bralnega društva. — Spoštovaje Anton Novak, župnik v Špitaliču, dne 17. aprila 1907.

O p o m b a uredništva. Kaj je zdaj „popravljen“? Župnik sam vse prizna, čeprav z drugimi besedami. Vrgli bi popravek lahko v koš, ali objavimo ga, da vidi ljudstvo nesramno lažnjivost gotovih črnih gospodov. Res je, vi župnik, da hujskate proti našemu listu, katerega imenujete „brezverskega“, ako ravno ima sleherni pastir ved kršćanstva, kakor tisti duhovniki, ki zlorablajo vero! Res je nadalje, da je dobila članica „bratovščine“ otroka, res je, da prirerajo farški podrepniki shode, res je vse, kar smo trdili in zato je vaš popravek — navadna laž!

Sv. Jakob, Slov. Gor. Na naš dopis iz te fare nam pošlje fantič Zinar sledeči neumni popravek:

V zmislu § 19. tisk. zak. zahteva podpisani, da sprejmete sledeči popravek z ozirom na Vaš dopis iz St. Jakoba Slov. Gor. v štev. 15. Vašega lista z dne 14. aprila t. l. Ni res, da je Matija Zinar, ki hodi tebe, dragi „Štajerc“ v farovž tožiti; res pa je, da ne hodim nikdar tožiti koga v farovž. Ni res, da je pred kratkim župnika grozno nalagal, res pa je, da celo leto z gosp. župnikom še govoril nisem. Ni res, da bi mu bil pravil, da se mladenič zelo grdo obnašajo, češ, da govorijo v cerkvi z dekletami; res pa je, da se za kaj takega ne zanimam. Ni res, da vsled tega župnik fante od petja odpravil, res pa je, da temu nisem jaz vzrok. Ni res, da ta tercijal vse izvoha po fari in nese gg župniku na nos; res pa je, da niš ne poizvedujem po fari in tudi ničesar ne poročam gg župniku. — St. Jakob v Slov. Gor. dne 15. aprila 1907. Matija Zinar.

O p o m b a. Čitatelji naj sami sodijo o tej neumni čekarji. Kdor pozna tega fantiča, ta ve, kaj je res!

Iz Leskovca. Ni še dolgo kar smo Ti dragi Štajerc malo opisali našega fajmojštra in njegovo upokojeno kuharico debelo Mico, ali vkljub temu da ga gramajo po časnikih, se možakar noče poboljšati. Hočemo Ti toraj spet par slučajev iz njegovega „vzornega“ življenja popisati. Zgodilo se je to v pretečenem tednu. Kralj je hodil dvakrat na spoved; prvokrat torej v Repiše. Šel je takoj v jutru, ali pripeljal se je domu komaj po noči. Ali je bil pri bolniku tako dolgo? Oh kaj še! Hitro ko je opravil pri bolniku spoved, katero v obče po njegovi navadi le površno naredi, (ker mu vedno drugo po glavi hodi, najbolj seveda njegova lepa Mica, dostikrat pa ima tudi divjega mačka v glavi, ker si ga namreč rad vsak večer čez mero privošč). Kakor smo toraj omenili jo je hitro po spovedi odmahnil k Barbari v Brezovec k svoji Mici. Bil je tam celi dan, namesto da bi se hitro vrnil domu in šel v šolo, katero redko kedaj obiskuje. No in kaj si je izmislil zvečer? Ko si ga je pošteno navlekel, si je najel voznika, in ta ga je naložil na veliki senski voz, notri v koš, da ga je potem srečno in s celim nosom pripeljal na Leskovec. Oglejmo si sedaj drugo spoved. Ta je bila, v petek v Okiču. Tudi od tam jo je pihnil v Brezovec k svoji Mici in je bil celi dan doli, in kaj še si je dečko izmislil! Najel si je doli voznika v osebi pl. Bedoglavca, kateri je hitro zapregel, in se oblekel v svojo paradno obleko, katero vam hočem na kratko opisati. Na glavi je imel svoj najboljši, širok dolgi in pokvečen klobuk, kakoršne so nosili v starih časih Huni; potem je imel najboljši frak, in kratke podvihane hlače. Oglejmo si sedaj, kako se je ta pobožna druhal na-

ložila na ta krasni voz; spredaj je sedel g. Bedoglavac „forman“ v drugi vrsti je sedel g. fajmošter in njegova zakotana Mica, in še dve drugi osebi od Barbare. Zdaj se je toraj v najhujšem diru ta voz pomikal proti Leskovcu v tisti žegnani farof. Kralj je peljal hitro svojo Mico notri in jo imel do sobote pri sebi. Omeniti tudi moramo da je tiste dni hodil Kralj z veselim obrazom okoli, bil je ves srečen samo da je imel Mico pri sebi, ko navadno druge kratki kisel obraz okoli nosi in prav ko ostane preklinja okoli farofa svojo družino in to tako kričeč da se po celem Leskovcu sliši. To je lep krščanski izgled od katoliškega duhovnika! Pač lahko vera peša! Kaj reče k temu cerkvena oblast? No in kaj si je izmislil ta žegnani gospod? Najel je voznika v soboto in je naložil spet svojo plunco Mico, in sam se je vrgel notri v koš in je peljal svojo Mico nazaj na svojo graščino v Brezovec. Zdaj pa, Kralj, te še na nekaj opomnimo: morda si pozabil kaj se je lansko leto v marcu na placu oznanilo od kn. škofijskega ordinarijata, da Tvoja Mica ne sme pri Tebi biti! Če si ti pozabil a mi nismo. Pa le vozi si jo, dolgo jo ne bode več vozil, storili bomo mi potrebne korake ob sv. birmi, ko pride g. knezoškof! Nič še torej ne veseluj one ure, nič ni tako skrito da bi ne postalo očito. Zdaj pa Kralj ti svetujemo da se poboljšaš, pusti Mico in živi kakor se spodobi za božjega namestnika. Tudi Mici svetujemo, da se pri dnevu naj več ne vozi na Leskovec, ker kadar pride sem, grozno smrdi po celem Leskovcu. Torej na svidenje, Kralj in Mica. Ako se ne poboljšata, bomo še več odkrili, saj gradiva ne bo nikoli zmanjkalo. Najboljše bo, da gresta v puščavo pokore delat.

[Farani.]

Kaplja v Rožu. (Pevčarjev Honzi — kmet!)

V slednji številki farške cunje napada znani nam pisac g. Krasnika, kakor stekli pes človeka, ki ga je pošteno z nogo brnil. Sicer ni vredno, da bi se veliko pečali s tem listom, kajti vsaki pošteni človek obsoja grdi boj, ki ga je vpegljal ta list. Vendar dovolite, da jaz kot pričujoči pri dogodkih 25. marca pošljem sledeči odgovor: Najbolj razkačila je dopisuna gvišno omenjena gorjanska kelnarica, za katero so se gosp. dekan pri „Zecu“ včasih preveč potegovali. Fantje se še zdaj smejuje, stari ljudje pa mazijo ko kdo omenja čase, ko so se Honzi pretepali in še druge reči delali. Če nebo pokoja hočemo vse objaviti od Kapelske fare, od Podgorjan, od Bilčova do Žihpolj, tam bo več zapisati, kakor pa od Košičevega Pepčka. Gosp. Krasnik 25. marca pri „Zecu“ sploh več ni plačal kot svoj glažek piva, in še tistega ni popil; znano je, da je temperenclar in dolgo leta že prav malo alkohola žvija, vkljub dobremu vzgladu, ki ga mu dajejo v tem oziru gospodi dašni pastirji Rožeške dekanije, jim na čelu Pevčarjev Honzi in Čudnov Joži. Kar se tiče zbora po § 2, se je res koj po odhodu iz farovža obdržal in je bil eb 11. že dokončan, ne popoldan. Morda so popoldan tisti pri „Zecu“ vpili, ko so se prej navduševali v farovžu v spomladnem solncu. Seveda ti gospodje nočejo nič vedeti, najrajši bi pa ubogemu ljudstvu z črno jopo jezuitov tisto zakrili, da bi postalo na zemlji v nekaj temno. Potem bi lahko delali z nami kot v starih časih. Na svoje „more“ je pa gospod Krasnik ziher bolj ponosen, kakor prvaki na svoje „krofe“. Nam pa je vse jedno, kaj prinese 14. majnik, kesalo in vekalo bo le zapeljano ljudstvo, kadar bo enkrat videlo kako nesrečo so mu privrgli duhovni v osebi zilskega orglarja Grafensauerja, ako bode res izvoljen, kar še dvomimo. Kar se pa tiče pregovora: „aus dem Knecht erkennt man den Herrn“ je samo treba Kapelskega mežnarja omeniti, ki sicer ne dela tako pridno kakor kmet Krasnik, pobira pa dosti pri kmetih! Na druge napade ni vredno odgovarjati: Pes laja, karavana pa mirno odhaja. V imenu poštenih kmetov:

Š.

Žitaravas. „Štajerc“ je že opomnil, da se je pri nas osnoval zbor „Trta“, v znani krčmi „Plaša“, kamor zahajajo sami klerikalci. Ta zbor je pravi klerikalni fabrikat, ki ne bode mladeniče osrečil, zakaj on ni potreba. Kaj pa hoče zbor in kaj njega namen? Volitve se bližajo in

klerikalci potrebujejo glasove. Mladeniči, udje „zbora“ in imajo pravico glasovati, bode že na migljeg klerikalcev njih kamti volili. Tolažimo se, pregovor je: „Kleni glasi, niso cele vasi“. Namen zbora je, mlado po klerikaliskim kopitu „omikati“, da bode hodniče tudi taki rogovilci in verteži, kakor klerikalci kar se je prikazalo pri zadnji občinski Klerikalci so zapustili spomin neprijetno prepira. Zakurili so ogenj jezze in sovražnost ne bode lahko ogasnil. Vsege tega so krivine prvaki. Klerikalci so res pogrebeci, ki pod mir in pokoj; povsod tam, kjer se v potvrtajo. Prošju za zbor sta podpisala dva: Rutar in Kurat. Ta dva fanta bota vozila jeta so v klerikalskih rokah. Mladeniči, ne se slepiti in po takih klerikalskih koleseh Kmetje, rokodelci, hlapci in delavci, ne postavite v volitvah klerikalce in volite 14. maja, ki so zmožni za poslance!

Novice.

„Narodna stranka“ in mi! Odkritost vemo: s tihim veseljem smo pozdravljali zadnjih državnozbornih volitvah nastali med prvaki. Mislili smo si, da bode nova novljena „narodna stranka“ vsaj trohnice imela, kar imenujemo napredno mišljenje in je ljudstvu tako potrebno kot vsakdanji. Naše upanje se ni nresničilo; naravnost mo, da smo se v arali nad novo „narodno stranko. Kajti prvič nima ta nova stranka koršnih dotik z ljudstvom samim z ljudskimi željami ter misli, — na drugi strani je nadomestila nova stranka edino političnega duhovnika s političnim dohtarjem, — na tretji strani pa naša stranka tudi vsa poštena in nepoštena sredstva ter se ne vstraši tudi pred političnega švindelnega. Vse to nam lahko dokazati! „Narodna“ stranka se ime ta nova skupina, ali pravico do tega imela le tedaj, ako bi bili edino celjski dohtarji „narod“. Pri do zadnjega časa prvaški stranki so zasedli politikujoči farjavičevilska mesta, oni so jedli iz velike skledice prezirali vse druge stanovce. Kljaka, par hovnikov-ošabnežov, ki so pozabili na svojo šeno nalogo, so bili „vodje“ in amen! „Narodna“ stranka pa je zbrala vse v prvaški stranki zadovoljne in jih združila; mesta pa, katero na zasedali preje politikujoči kaplani, ta mesta si razdelili zdaj prvaški advokatje med se Take „nove“ stranke pač ljudstvo ne potrebuje. Ljudstvo potrebuje edino stranke, ki je vso bedasto politiziranje v staro želo in hoče le z gospodarskim delom in pivo. Vse drugo je neumnost, kajti želodec je gospod. Dobro! Nova stranka pa se žvižga na vso gospodarsko delo, kmet je sredstvo, da spravi znjnim svoje dohtarčaste mesta. Dokaz temu je že dejstvo, da „narodni kandidatje“ večidel le slamnati in da so „narodni“ shodi le navadne komedije. Zakaj komedije? No, ali veste, kako „naredil“ shod v Mestinj? Slučajno je eden naših somišljenikov v Mestinj na izglubljeno pismo. To pismo je bilo pisano Dunaju dne 4. aprila 1907 in sicer je podpis od nekega prvaškega „Dr. F. Kd“; tako se namreč podpis na pismu in ne vemo, ali se rano je bilo to na nekega neznanega „narodnj v Mestinj. Ta neznanec (ki je menda matelj Strmšek) se je namreč obrnilna dotič „dr. F. Kd“ in ga prosil za pojasnilo, kako medijo prirediti. V pismu pa stoji (doslovo „Moj načrt ta: g. Brut otvori zborovanje stavek (pride natanko napisano, katere sedeh naj rabi g. Brut!)... Mislim, da bi dobro, da je v predsedstvu kateri drugi kmet. Vsekakor mora biti odločno na naši strani. Zbranim kmetom naj se kar komandira, terega predsednika naj si volijo! da upal govorniku tudi besedo otegniti. (Ako bi kmet govoril, ki se ne strinja z dohtar politikjo, potem mu morajo „narodni gobec zamašiti!) Predsednik naznani prvo programa in vpraša, kdo želi k tej točki kaj lagati. Dobro bi bilo, da Vinka (Zurmana) smarskega okraja predlaga in sele potem opzanj Hernaus, Jesovski, Anza, But, Kostom,